

LIBRIS

We know
books

REBECCA SERLE

*Îubire cu
termen
de valabilitate*

Traducere din limba engleză de
GABRIELA NEDELEA

NEMIRA

CAPITOLUL UNU

Foaia de hârtie e goală, în afară de un nume: *Jake*. Cele patru litere stau liniștite pe hârtia crem, fără nicio informație în plus, cu excepția unui che-nar negru, gros. Are greutate biletul acesta. E important în mâinile mele.

Îl găsesc strecurat pe sub ușă, în drumul meu spre masa de seară. Cina unde, dacă acest petic de hârtie e de încredere, am să-l cunosc pe bărbatul alături de care îmi voi petrece restul vieții. Nu mi s-a mai în-tâmplat așa ceva. Dar, repet, nu e genul de lucru care să ți se întâmple de două ori.

Restaurantul e în West Hollywood, nu departe de casa mea. Îmi place să aleg locul ăsta. Dacă primesc biletul târziu, cum ar fi, să zicem, la desert – și scrie două ore – pot să-mi strâng repede catrafusele.

E seară, spre sfârșitul verii, în Los Angeles, iar temperatura în nopțile mai calde scade spre douăzeci și unu de grade. Vântul începe să se înteească – amintindu-ne tot ceea ce va aduce toamna. Îmi dau părul pe după ureche și mi-l las peste umeri, în timp ce urc scările și deschid ușa.

— Hei, Daphne!

Gazda de la Gracias Madre, un restaurant mexican vegan fără pretenții de pe Melrose, mă recunoaște imediat. O cheamă Marissa și știi că a fost barmaniță la The Pickey, pe bulevardul Sunset, înainte ca acesta să fie închis.

— Ai venit prima! Vrei să iei loc?

Locul e foarte frumos – zona barului se prelungeste afară, pe o terasă laterală, mare și plină de viață. Peste tot în restaurant sunt pomi în ghivece, iar pe dușumelele din teracotă se revarsă o lumină galbenă, caldă, ca un fagure de miere.

Sunt agitată, iar eu nu sunt nici o dată agitată. Port o bustieră neagră și o pereche de jeansi 501s. Pantofi neoni, cu tocuri mici. Aș fi ales, probabil, o ținută diferită, poate ceva un pic mai romantic având în vedere că aceasta va fi ultima mea primă întâlnire, însă eram deja îmbrăcată, iar acum iată-ne aici.

— Sigur, îi spun. Îmi place salopeta ta!

Arăt spre salopeta din denim cu care e îmbrăcată. Mi-ar fi imposibil s-o port, dar ei îi stă al naibii de bine.

— E de la secondhandul de pe Melrose – m-am molipsit de la tine.

— Vintage, zic eu în timp ce mergem. Mișto!

Există mai multe locuri în West Hollywood unde se vând haine secondhand, dar Wasteland e cel mai bun dintre ele. N-am multe hobbyuri, dar zgârcenia e cu siguranță unul dintre ele.

Îmi arată masa – sunt în partea din spate a restaurantului, de unde am o vedere completă asupra întregului spațiu – și îmi scot telefonul.

Am un mesaj de la mama, Debra. Iubito, te-ai uitat la fotografiile pe care ți le-am trimis? E fotografă în devenire, concentrată, în principal, pe – nu glumesc deloc – mezuze.

Răspunsul este nu.

Unul de la proprietarul clădirii în care stau, Mike, care vrea să știe dacă vin grădinarii astăzi. Îi trântesc un emoji. Tot nu. O rafală de bipuri pe un grup căruia îi oprisem notificările – prieteni din facultate, ceva despre petrecerea burlăcițelor dată de Morgan. Pe jumătate dintre ei nu i-am mai văzut de vreo zece ani, mă surprinde că mă includ și pe mine.

Și unul de la Hugo – fostul meu iubit (ajungem și la el): Ei bine?

N-a venit încă, îi răspund eu. Apoi: Abia m-am așezat.

Mă gândesc să-i spun că de data asta, pentru prima oară, foaia de hârtie era goală, apoi mă răzgândesc. *Sunt pe cale să-mi întâlnesc sufletul pereche* sună mai degrabă ca ceva de spus față-n față sau, măcar, la telefon. În ziua de azi spunem prea multe lucruri importante în prea puține cuvinte.

Bem ceva după? Mă întâlnesc cu Natalie la Craig's, termin pe la 20:00.

Încerc să-mi amintesc cine e Natalie. Să fie fata pe care a cunoscut-o la Bikram? Sau cea de pe Bumble? Habar n-am.

Poate.

Îmi pun telefonul pe masă, cu fața în jos.

Trec cinci minute, apoi zece. Comand ceva de băut – o rețetă specială de margarita. Ceva cu agave și jalapeno afumat. Sosește și se dovedește a fi sarată și picantă.

Intârzie, îmi spun. Nu e grozav, dar merge. Cu vreo cinci ani în urmă, cam pe vremea când eu și Hugo am hotărât să ne despărțim, mi-am promis să încep să vin la timp la toate întâlnirile. Și mi-a mers foarte bine. În pofida traficului din Los Angeles. Totul e să înveți ritmurile orașului tău. Nu încerca să mergi după-amiaza din Brentwood în WeHo. Mereu se construiește câte ceva pe Wilshire pe bulevardul Westwood; nu o pe Sunset. San Vicente spre Seventh Street ce duce la autostrada Pacific Coast e calea cea mai anevoioasă ca să ajungi în Malibu, dar e cea mai frumoasă.

Îmi vibrează telefonul. Alt mesaj de la mama: ?

Părinții mei locuiesc în Palisades, de cealaltă parte a autostrăzii 405, din Los Angeles. Palisades e ca Pleasantville – toate casele noi țin de Cape Cod și există un centru comercial care ia puțin prea în serios sărbătorile. E cel mai îndepărtat punct pe care îl poți considera încă parte din același oraș.

Superbe! Îi răspund eu, fără măcar să deschid emailul. Săptămâna trecută mi-a trimis un întreg fișier cu rabinul ei în diverse stadii de dezbrăcare, în curtea din spate. Mă gândesc serios să-i explic că doar pentru că iubește iudaismul și fotografia, nu înseamnă că pozele ei trebuie să aibă influență evreiască sau că identitatea ei evreiască trebuie să fie vizibilă în toată munca ei, dar mă răzgândesc. Mi-ar lua mai mult de două mesaje, iar acum vreau să fiu prezentă aici.

Prezentă.

Treizeci și trei de ani, șase relații importante, patruzeci și două de prime întâlniri, un weekend lung la Paris.

Iar acum, uite unde am ajuns! Prima și ultima foaie goală.

— Daphne?

Îmi ridic privirea și văd un bărbat puțin mai înalt decât mine, cu părul castaniu, grizonant și cu ochii brun-verzui. Poartă cămașă și blugi, și ține în mână un singur trandafir.

— Bună! zic eu.

Fac o mișcare, să mă ridic să... Ce? Să-l iau în brațe? Mă așez la loc.

Îmi dă trandafirul. Începe să vorbească, iar glasul îi e plăcut, familiar.

— Era cineva la intrare care vîdea trandafiri și m-am gândit că ar trebui să mă revansez pentru că am întârziat cincisprezece minute.

Când zâmbește, i se încrețesc ridurile din jurul ochilor.

— Pe bună dreptate, zic eu. Iau trandafirul. De ce ți-a luat atîta?

Clatină din cap, ca și când ar fi zis: *Oh, Doamne!*

— Cît timp avem la dispoziție? mă întrebă Jake.

Îl măsoară cu privirea. Real, în carne și oase, vizavi de mine, acum.

Are un semn din naștere sub maxilar, un pistrui lângă ochiul stîng. Toate aceste detalii precise care alcătuiesc un om, care alcătuiesc acest om, omul meu.

— Mult, îi zic. Avem o grămadă de timp.

CAPITOLUL DOI

A început în clasa a cîncea, cu o carte poștală. Tocmai mă întorsesem acasă de la antrenamentul de fotbal și am găsit-o pe biroul din camera mea, peste exemplarul meu jerpelit din *Jessica Darling*.

Seth, opt zile. Cartea poștală era din Pasadena – lumini strălucitoare, oraș mare. *Hmmm.*

Le-am arătat-o părinților.

— Ce-i asta? îmi amintesc că i-am întregat.

Nu știau. Erau ocupați pe atunci, în zilele acelea de demult. Mama lucra pentru o organizație evreiască nonprofit, iar tata era șef de vânzări la un nou sistem de filtrare a apei, în West Coast. Compania avea să se închidă peste cinci ani, iar tata avea să treacă în industria farmaceutică, o vreme, până la pensionare. Părinții mei fuseseră întotdeauna relativ cumpătați, iar sușurile și coborășurile financiare nu păreau să-i afecteze așa cum se întâmplă cu majoritatea oamenilor. Cel puțin, eu nu simțeam. Trăiam confortabil. Nu mi-am dat seama pînă mult mai târziu că părinții mei făcuseră o mulțime de alegeri bine calculate ca să trăiască, în limitele posibilităților, într-un oraș care încurajează un nivel de trai cît mai ridicat. Aveam casa cea mai mică pe cea mai bună stradă, astfel încît să frecventez o școală de stat de elită. Tot ce conta pentru mama era să aibă spațiu pentru o grădină – trandafirii ei sunt legendari, iar în California de Sud înfloresc încontinuu din martie pînă la sfârșitul lui octombrie.

— Cine-i Seth? m-a întregat tata.

Stătea la aragaz, sotînd ceapă. Tata a contribuit întotdeauna la fel ca mama în bucătărie și în comitetul de făcut curățenie. Când bunicii mei,

LIBRIS We know books
părinții lui, au imigrat în această țară, bunicul și-a deschis o băcănie. Era nevoie de toată lumea și trebuiau să învețe să muncească atât în spatele tejghelei, cât și la chiuveță – inclusiv tata.

Am căzut pe gânduri. Seth. Știam cine e. Cel puțin știam cine e *un anume* Seth. Era cu un an mai mare decât mine, învăța la școala Brentwood. Juca și el fotbal și eram adesea pe teren în același timp. Uneori, după antrenament, dacă mai rămânea vreo sticlă de Gatorade albastru, mi-o dădea mie. Nu-mi plăcea Gatorade albastru – din câte știam, era cel care trebuia evitat, pentru că îți colora gura într-o nuanță urâtă de mov – dar, când veneau de la Seth, îmi plăceau.

— Un puști de la fotbal?

Tata s-a întors, și a îndreptat lingura spre mine.

— Cu el să-ncepi!

A doua zi, după antrenament, n-a mai fost nicio sticlă de Gatorade. Am luat inițiativa.

— Salut, Seth!

Era înalt, cu ochi albaștri și cu tot atâția pistrii, câte puncte pe-o buburuză. Și părul roșu.

— Salut!

— Tu mi-ai trimis asta?

I-am arătat cartea poștală din Pasadena.

A răs.

— Nu, a zis el. Ce amuzant!

— De ce?

Părea de-a dreptul încurcat.

— Habar n-am! E o carte poștală.

Nu știu cum a ajuns, pornind de la acest schimb de replici fermecătoare, să fie primul meu iubit, dar așa s-a întâmplat. M-a întrebat dacă vreau să-l însoțesc la Bigg Chill, după care am ieșit la întâlniri timp de o săptămână și-o zi. Despărțirea a fost de comun acord. Ne era mai bine ca prieteni.

Iar de-atunci încolo, așa s-a întâmplat mereu. Uneori era o carte poștală, alteori o foaie de hârtie, o dată un răvaș vârat într-un fursec. Uneori mesajul venea după ce-l cunoșteam, sau chiar înainte sau, în cazul lui Hugo, la șase săptămâni după. Însă îmi spunea întotdeauna același lucru: cât timp aveam să petrecem împreună.

Înă în seara asta, când mi-a dat nicio indicație în legătură cu sfârșitul.

Cum e băutura? mă întrebă Jake. Eu sunt mai degrabă băutor de vodcă.

Vodcă, interesant.

Bună, îi spun eu. Îmi înclin capul într-o parte. Picantă.

Jake râde.

— Vrei să mă faci să mă simt stânjenit? Kendra mi-a spus că mai faci asta uneori.

— Nu, zic eu. Așa ți se pare?

Se uită la mine.

— Da, un pic.

Își drege glasul. Pare că-și aranjează o cravată invizibilă.

— Dar nu-i rău.

Eu și Jake ne-am cunoscut prin intermediul colegei mele, Kendra. Sau, mai bine zis, al fostei mele colege. Lucrez pentru o producătoare celebră, cineva de care n-ați auzit niciodată, care a realizat toate filmele pe care le-ați văzut. O cheamă Irina. Kendra avea jobul meu.

„Cred c-ar trebui să-l cunoști pe prietenul meu, Jake. Are treizeci și cinci de ani, e singur de puțină vreme – nu la modul depresiv – și lucrează în industria de divertisment“, mi-a spus Kendra când luam masa la Grove. Mallul în aer liber din Los Angeles arată, tot anul, ca un decor de film făcut de Hallmark. De sărbătorile de iarnă, au un tren al lui Moș Crăciun, de Paști, un iepuraș gigant, iar în restul anului, un pavilion à la *Fetele Gilmore*. Sunt mereu luminițe strălucitoare și o fântână ale cărei jeturi de apă țâșnesc pe ritmurile melodiilor lui Sinatra. Ceea ce începușe ca o glumă – „Nu vrei să luăm masa la Grove?“ – a devenit rapid o tradiție. Ne plăcea amândurora Cheesecake Factory.

— Actor? am întrebat-o eu.

— Director de televiziune.

— Plictisitor.

— Stabil, a zis Kendra mușcând dintr-un cartof prăjit. Și arată bine.

— Asta înseamnă urâțel.

— Nu, nu-i așa! *Arată bine* ar putea însemna sexy.

— Ar putea însemna draguț; măcar atâta lucru pot să-ți spun și eu. Cu siguranță nu înseamnă sexy.

— Doar nu vrei să te măriți cu unul sexy, nu?

— Îmi imaginam că dacă era să fie ceva, aveam să aflu în curând.

— Desigur, am zis. Bun! S-a făcut!

Nu că n-aș vrea să mă mărit sau că nu mi-aș dori să am măcar o relație serioasă cu cineva, doar că nu e după cum vreau eu. Altceva a aranjat lucrurile în viața mea – să-i zicem univers, destin, ironia sorții. Numai că viața mea nu e ca a altor oameni. Am un set diferit de reguli după care trăiesc.

Jake comandă și el o *margarita* și primim chipsuri și guacamole din partea casei; chiftele de „crab“, făcute din inimi de palmieri; o porție de fajitas cu ciuperci; un castron cu orez care vine cu o cantitate îngrijorător de mare de coriandru care pare să aibă tulpinile netăiate.

— Crezi c-am putea comanda niște ceviche cu grapefruit? întrebă Jake.

— Mai bine nu, zic eu. Nu mă dau în vânt după grapefruit.

După plecarea lui Marcus, chelnerul, Jake scoate un carnetel.

— Iartă-mă, zice el. Am hachița asta bizară, notez de fiecare dată când văd pe cineva purtând încălțări Doc Martens.

— Glumești!

Jake clatină din cap, se apleacă asupra carnetelului.

— Nu. A început pe când eram la facultate, ca un fel de glumă, după care a continuat.

— Orice fel de Doc Martens?

Jake își ridică privirea spre mine cu o figură serioasă.

— Bocanci negri. Neapărat.

Pufnesc în răs și îmi scuip băutura. Din gură îmi țâșnește o combinație de suc de limetă și tequila drept spre fața lui. Văd stropii cum zboară – molecule cu încetinitorul. Fac ochii mari. Îmi duc mâna la gură.

— Îmi pare rău!

Își șterge niște stropi de sub ochi.

— Așa-mi trebuie. Știu că-i o ciudățenie.

Îi dau un șervețel de pe masă.

— Îmi plac ciudățeniile, zic eu.

Ia șervețelul și își tamponează fața.

— Oh, slavă Cerului! După vreo oră devine inconfortabil să-mi țin coada ascunsă.

— Ești haios, zic eu. Mă simt bine, serios.

Jake mototolește șervețelul, apoi închide carnetul și-l pune la loc în buzunar.

Excelent! Și eu, la fel.

Descoperim în timp ce mâncăm că amândoi suntem fani Shakespeare, că ne plac merele verzi, dar nu soiul Fuji, și că suntem păsări de noapte.

Prea multe activități îi ridică-n slăvi pe cei care se trezesc de vreme, zice Jake. Slujbe, săli de sport, piețe cu produse locale. Chiar și tu îți te judecă în L.A., dacă ajungi după ora 9:00.

Ridic paharul.

Bine zis!

Ar trebui să existe și după-amiaza o piață cu produse locale, pentru oameni ca noi, unde ultimul venit primește ce-i mai bun.

— Îmi place cum gândești!

— Mă bucur.

Zâmbește.

— Așadar, cum e slujba ta?

Jake e la a doua *margarita* și i s-au îmbujorat ușor obrazii. E adorabil. A trecut ceva vreme de când n-am mai întâlnit un bărbat care nu ține la băutura.

Treaba mea are un pic din toate. E haotică, uneori toxică, distractivă, enervantă și, ceea ce e cel mai important, flexibilă. Și exact la fel aș caracteriza-o pe șefa mea.

— Irina e cam dusă cu capul, zic eu. Dar îmi place de ea. Sau, mai bine zis, o înțeleg.

— Kendra mi-a spus că, o dată, a pus-o să aleagă doar arahidele dintr-un amestec de nuci. De ce nu-și cumpără doar arahide?

Ridic din umeri.

— Îi place gustul celor din mix. N-ai cum să spui că n-au gust diferit.

— Tu îi alegi arahidele?

Râd.

— Nici vorbă! zic eu. Kendra face asta!

Ca să fiu cinstită, nimic din toate astea nu mi se pare așa nebunesc. În ultimii trei ani, eu și Irina și ne-am sincronizat. Știam cum bea cafeaua de la fiecare lanț de cafenele de pe planetă (misto cu lapte de ovăz la Starbucks, flat white cu lapte de ovăz la Coffee Bean, cafea neagră cu spumă de lapte de ovăz la Peet's), că toate alimentele pe care le consuma

trebuiau să fie organice, dar dacă nu erau, nu-i păsa, de fapt. Că-i plăcea să folosească punctele strânse la companiile aeriene ca să obțină un upgrade, dar dacă nu-i puteai garanta un upgrade, trebuia să rezervi la clasa întâi. Că n-aveai decât să programezi întâlniri dimineața, însă nu ieșeau niciodată bine, și că fiecare hotel la care stătea trebuia să aibă sală de sport. În schimb, nu era nicio problemă dacă aveam nevoie de o vineri liberă sau dacă în unele zile de luni veneam la unsprezece.

Aveam o relație foarte rar întâlnită la Hollywood: una funcțională, între două femei cu o dinamică puternică.

— E pur și simplu mai aparte. Dar nu suntem toți?

Jake pare să ia lucrurile mai în serios decât e cazul.

— Nu cred că eu sunt așa aparte, zice într-un final.

— Chiar așa.

— Mă judeci.

Iau un chips de porumb și pun niște salsa deasupra.

— Nu, nu te judec.

— Ba da, zice el. Faci chestia aia cu sprâncenele.

— Ce chestie?

— E o chestie, zice el. Arată cu degetul spre spațiul de deasupra sprâncenelor și le mișcă.

Izbucnesc în râs și mă înec cu salsa. Iau o înghițitură mare de apă.

— Te judec, zic eu după ce înghit.

— Știu. Dar nu mă deranjează atât de tare pe cât îți închipui.

— Cum așa?

Se sprijină cu coatele direct pe masă și se apleacă.

— Cred că ești pe cale să-mi dai voie să te cunosc.

Mă gândesc la foaia goală de hârtie din geantă.

— Nu mi-ai spus de ce-ai întârziat.

— Mi s-a stricat mașina, zice el.

— Chiar așa? Asta nici măcar nu-i ceva real.

— Că mașinile se strică? Te asigur că se întâmplă mereu.

— Cum ar fi o pană de cauciuc?

— Cum ar fi carburatorul.

— Nu știu ce-i aia.

Brusc, Jake pare stânjenit și mă întreb dacă nu cumva merg prea departe pe un teren pe care n-ar trebui să pășesc. E limpede că mașina

o scuza. Datorită informației pe care o am, simt o familiaritate care nu putea să nu fie potrivită încă. E doar o primă întâlnire.

Trebuie să mă uit în trecut. Știu ce va însemna cineva pentru mine manta persoanei respective, înainte să fie cazul. Oricum, cui îi pasă de mașina lui?

— Nu contează, zic. Măcar ai carnet de șofer. Am impresia că mai nou toată lumea folosește Uber în Los Angeles. Îmi place ideea, dar mă face să am rău de mașină.

Jake surâde.

— Ar trebui să stai pe locul din față.

— Nu mă dau în vânt după conversațiile de complezență.

— Nici eu, zice el. Dar până la urmă ajung să fiu nepoliticos și să vorbesc la telefon, pe locul din spate.

— Mi-e greu să cred!

Nici n-apuc bine să spun asta, că mobilul meu începe să vibreze pe masă. Îl opresc și îl bag în geantă, dar văd că mă sună Hugo. S-a făcut deja nouă? Ce repede au trecut două ore!

— Cer nota de plată, zice Jake.

— Nu-ți face probleme, îi spun. E prietenul meu cel mai bun. Mă sună să mă întrebe cum a mers seara.

Jake îmi dă replica în timp ce-i face semn unui chelner.

— Și ce-ai de gând să-i spui?

Aștept până se întoarce iar spre mine ca să-i răspund.

— „Mult potențial. Are un fetiș pentru încălțări. Merită continuarea evaluării.“

Clipește alene și simt că se desface ceva în mine, ca atunci când îți cade un colier de la gât. Nu e o senzație prea confortabilă într-o seară atât de agreabilă.

— Mă bucur că prietena ta ne-a făcut cunoștință, zice el. Nu întâlnesc multe femei care să pară atât de stăpâne pe sine, ca tine.

— Mi se pare că asta-i un compliment pentru mine și o insultă pentru genul meu.

— Absolut deloc, zice Jake.

E-atât de sincer, aproape șocant.

— Pur și simplu nu mă întâlnesc cu multe femei.

Îmi stăpânesc răsul când chelnerul ne dă nota. Jake își duce mâna la buzunarul din spate și scoate un card. Dau să-mi scot portofelul și mă oprește, punându-și mâna pe la mea.

— Te rog, zice el. Fac cinste.

Mă gândesc să fac o glumă, așa cum obișnuiesc. Ceva despre valoarea companiei mele. În schimb, îi mulțumesc.

Jake mă conduce până la mașină – un Audi 2012 argintiu, căreia îi zic, cu afecțiune, Sullivan. L-am luat de la o actriță care făcea un sitcom lung la Fox, după care s-a mutat înapoi în Canada când a fost anulat.

Pășind alături de el, îmi dau seama că Jake e un pic mai înalt decât mi s-a părut mai devreme. Sau poate e doar atitudinea lui. Are o anumită căldură ce-l face mai mare sau mai impunător. Din felul în care îmi trage scaunul, în care ține ușa deschisă, din blândețea cu care îmi atinge spatetele cu mâna când traversăm strada, spre mașina care așteaptă.

Ajungem la aparatul de taxat din parcare. În jur noaptea e amețitoare – limpede, și caldă, și răcoroasă – toate în același timp.

— Aici e mașina mea, Sullivan.

Jake cercetează mașina.

— Pot s-o numesc Sully?

— Să-l, îl corectez eu.

Jake se apără.

— Nu-mi place să fac presupuneri.

Apoi îmi cuprinde cotul cu mâna.

— Ai vrea să ne mai întâlnim? mă întrebă.

Dau din cap.

— Mi-ar plăcea.

Nu ezită – se apleacă și mă sărută pe obraz. Are buze moi, ca toate buzele, dacă mă gândesc mai bine.

— Ai grijă cum conduci, zice el.

— Fără carburatoare stricate.

Își dă ochii peste cap.

— În regulă! Noapte bună!

Îl urmăresc cum se asigură din ambele părți, după care traversează în fugă în sus pe stradă, apoi urc în mașină. Deschid geanta. Bineînțeles, două apeluri pierdute de la Hugo și un mesaj: *Tre' să fie bine. Sunt la Laurel. Vii?*

După care scot foaia de hârtie. Îmi trece prin minte că nu trebuia s-o mototolesc în poșetă. Trebuia să-o păstrez întreagă. La urma urmei, e ultimul bilețel. Cel pe care l-am așteptat atât de mult. N-ar trebui să fie molot sau șifonat.

Din fericire, e în stare bună. Doar niște firimituri de granola. Le scutur.

Scrie *Jake*. Nici mai mult, nici mai puțin.

Loc mai am terminat, scriu. Ajung în douăzeci de minute.

Vreau să spun cuiva, iar el e singurul cu care pot vorbi despre asta. Daphne Bell și-a găsit, în sfârșit, perechea.